

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

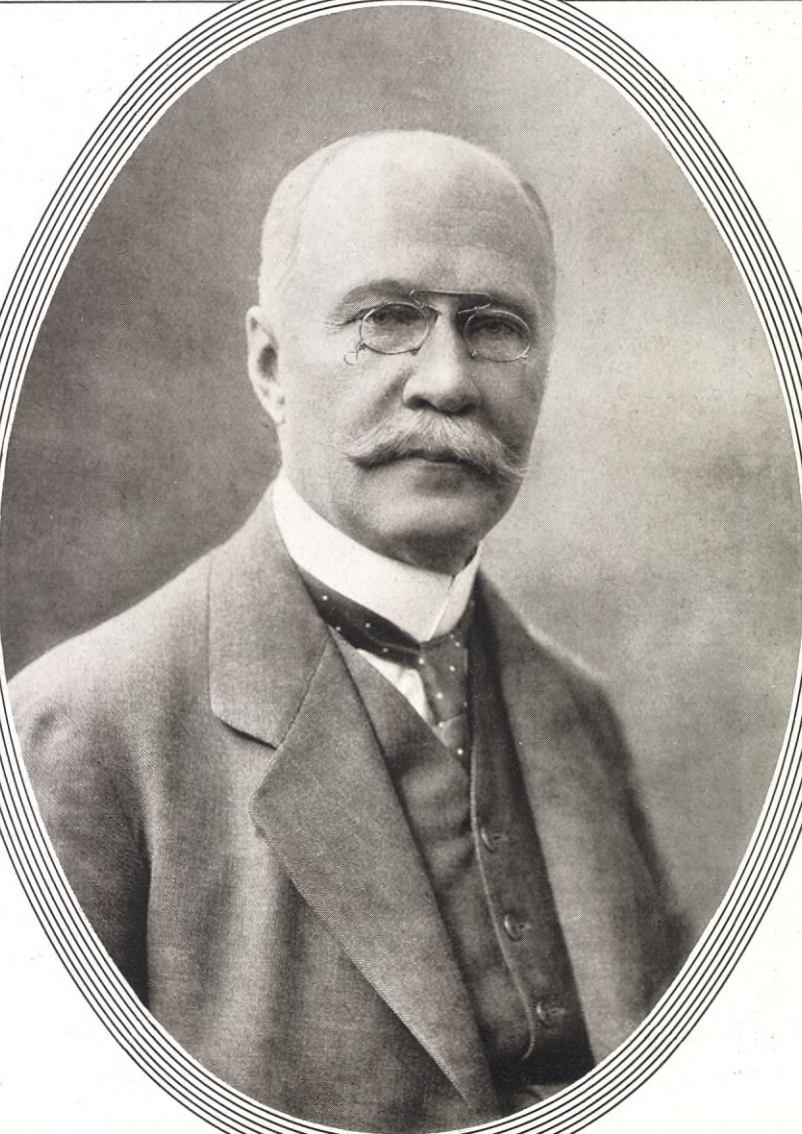

HAMNBILD FRÅN HALMSTAD. — AMATÖRFOTO. O. HYLÉN-CAVALLIUS, HALMSTAD.

16:DE ÅRG.

DEN 25 APRIL 1915.

N:o 30.

E. H. Cavallius

EMIL KINANDER.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Bland H. S. D:s läsare är det nog ganska många, som stått undrande och spörjande inför frågan, hvad *Järnkontoret* egentligen är för en institution. Än framträder det som en bank, än ser det ut, som om det företrädesvis tjänade tekniska intressen. I själva verket har det såväl tekniska som ekonomiska uppgifter. Liksom så många andra för vårt näringslif nyttiga inrättningar räknar det sina anor från frihetstiden, då det år 1747 fick sitt första reglemente fastställt genom ett k. bref. Numera kan det närmast karakteriseras som en kooperativ förening af Sveriges järnbruksägare för tillvaratagande af gemensamma intressen. Under första tiden af dess tillvaro fingo dess medlemmar rätt att i riksbanken belåna vägfördt järn. Sedermera ändrades detta så, att kontoret själf verkställde belåningen, men i riksbanken fick åtnjuta ett kreditiv på 900,000 riksdaler. Sedan 1870 har äfven detta privilegium upphört, sedan kontoret under årens lopp förvärfvat sig afsevärda egna fonder, numera starkt närmande sig 10 mill. kr. Dessa fonder ha uppstått sålunda, att de i kontoret delaktiga bruksägare från början erlagt en afgift af 2½ öre centner vägförda järneffekter. Från 1902 bedriiver kontoret på grundval af dessa medel allmän bankrörelse, hvarvid dock delägare äga rätt till vissa privilegierade lån mot 4 å 4½ proc., hvilka gå under namn af förlagslån, olyckslån eller byggnadslån, och äfven i öfrigt ha företrädesrätt vid låns beviljande. Men därjämte verkar kontoret äfven tekniskt till järnhandterringens höjande. Det beviljas årliga anslag till rön och försök, till bergsskolorna, till kolningsskolorna, till tekniska profningsanstalter o. s. v. Bland dess senaste åtgärder i denna väg erinrar man sig dess stortartade försök vid Trollhättan med tillverkning af tackjärn i elektrisk ugn.

Järnkontorets högsta ledning ligger hos Bruks-societeten, som en gång årligen sammanträder till den s. k. järnkontorsriksdagen, hvilken väljer en styrelse af 5 ordinarie och 5 e. o. fullmäktige och bland de förstnämnda utser en verkställande direktör. Posten som sådan innehafves sedan 1902 af den man, hvars bild upptager första sidan af detta nummer af H. S. D., riksgäldsfullmäktigen, v. härads höfding C. E. Kinander.

Carl Emil Kinander är född i Långtora församling i Uppland den 15 April 1850 och har alltså i dagarne fyllt 55 år. Föräldrarne voro kaptenen vid Västernorrlands regemente Cæsar Gustaf Magnus Kinander och dennes maka Emilia Grapengiesser. Efter att vid Stockholms gymnasium ha aflagt mogenhetsexamen 1877 fortsatte Kinander sina studier vid Uppsala universitet, där han 1879 aflade filosofie och 1885 juris utriusque kandidatexamen. Eiter fullgjord tingstjarnstgöring utnämndes han till vice härads höfding 1888 och ägnade sig därefter åt den kommunala förvaltningen i hufvudstaden, där han 1889—1902 innehade tjänst som sekreterare i drätselnämnden. Från denna post afgick han, då han sistnämnda år kallades till innehafvare af sin nuvarande beattning i järnkontoret, efter att förut under ett år ha varit t. f. kamrer därstädes.

Men därför öfvergaf han icke det kommunala lifvet. Stockholms valmän skyndade att förvärfa stadens förutvarande tjänsteman för kommunalrepresentationen, hvori han allt sedan 1903 haft säte och inom hvilken han utfört ett mycket betydande arbete. Särskildt skall ihågkommas den andel han tagit i värden om hufvudstadens sjukhusinrättningar i det han först (från 1902) var vice ordförande och numera (sedan 1912) är ordförande i styrelsen för Sabbatsbergs sjukhus. Vidare har han fungerat som ledamot i stadshusnämnden, är likaledes ledamot af styrelsen för handelshögskolan och v. ordf. i styrelsen för Stockholms högskola.

Till bevis på det förtroende han åtnjuter inom de ledande kretsarne inom Stockholms kommunalförvaltning länder icke minst, att han åren 1907—09 var vald att representera staden i Första kammaren. I riksdagen var han ingen okänd man, ty redan 1904 hade kamrarnes valmän utsett honom till en af riksdagens sju fullmäktige i riksgäldskontoret. Om han icke dess mindre af Första kammaren ej togs i anspråk för något annat förtroendeuppdrag än en suppleantplats i bankoutskottet, berodde det naturligtvis endast därpå, att han icke kunnat ansluta sig till det där allrådande konservativa majoritetspartiet. Bland de frågor, i hvilka han uppträdde och yttrade sitt på grundligt öfvervägande fotade ord, må nämnas spörsmålen om en allmän undersökning och beskrifning öfver enskilda och kommuner tillhöriga, mera betydande vattenfall i landet samt om anordnandet af en låneanstalt för kommunerna i riket. I båda fallen kämpade han förgäfvets mot kammarmajoritetens afvisande och oförstående hållning. Däremot hade han framgång med den enda motion han under sin treåriga riksdagsmannatid väckte, hvarigenom i lagboken inskrefs ett stadgande, att köpman såväl i den inventariebok, hvarmed han öppnar sin rörelse, som i sin årliga balansräkning skall inom linjen angiva samtliga de borgens- och öfriga ansvarsförbindelser för andra, i hvilka han häftar. Han önskade därmed i sin mån råda bot på det osunda borgensväsen, hvilket vid 1907 års kris visat sig ha tagit en verkligt oroväckande omfattning.

Att brukssocieteten fått sina blickar riktade på Kinander som den lämplige mannen för närmaste ledningen af järnkontorets angelägenheter, berodde kanske närmast därpå, att han sedan 1897 som sekreterare och ombudsman hos det stora Grängesberg—Oxelösund-bolaget fått tillfälle att inom de kretsar, på hvilka valet närmast ankom, göra sina gedigna egenskaper som affärsman och jurist mera allmänt kända. På denna post kvarstår han ännu. Men dessutom har han tagits i anspråk för flera andra affärsföretag. Han är sålunda för närvarande ordförande i styrelsen för Aktiebolaget Stockholms bryggerier (sedan 1911) och ledamot af styrelserna för Boxholms Aktiebolag, Nya Aktiebolaget Atlas, Svenska turbinfabriksaktiebolaget Ljungström o. s. v. I Ränte- och Kapitalförsäkringsanstaltens styrelse är han ordförande.

EN MÄRKLIG JORDFÄRD.

Disponent E. J. Ljungbergs begrafning ägde rum den 12 april i Falun under allmänt deltagande från stadens och ortsbefolkningens sida. I jordfästningsakten, hvilken förrättades i Kristine kyrka, deltog utom anförvänder och vänner till den bortgångne, stadsfullmäktiges ledamöter, tjänstemän vid Bergslaget och underlydande verk, arbetaredeputationer, skolorning från de praktiska undervisningsanstalter dispo. Ljungberg uppläst, samt en det stora tämpel utryllande menighet. Bland den rika blomstrgård, som sändts till bären, märktes ett stort antal praktfulla kransar från korporationer, föreningar, verk och inrättningar. — Sitt sista hvilorum har den bortgångne stormannen fått i det mausoleum han i listiden låtit uppföra på Falu kyrkogård.

DISPONENTEN E. J. LJUNGBERGS
BEGRAFNING I FALUN.

Vidst. bild: KISTAN I KRISTINE KYRKA

VID MAUSOLET. ett af de största i landet, uppfördt af väldiga granitblock, det öfrsta ett jätteblock.

Sedan några dagar pågår i Konstnärshuset i Stockholm en af Konsthandverkarnes gille anordnad utställning af kinesisk och javanesisk konst. Det är huvudsakligen förut ej exponerade konstverk och den af docenten Thorild Wulff från hans nyligen afslutade expedition till Ostasien hopbragta samling, som här utställas. Af de kinesiska föremålen återfinnas åtskilliga dyrbaheter, bl. a. en del under boxarupprett stulna mar-

Efter fotografier.

Ättbild: Bengt Silfverpans

morstatyer, som representera mycket stora värden. På hemfärden från Kina besökte dr W. Öarna Java, Sumatra samt Bali och från dessa platser härstamma större delen af föremålen. Det är textilier, framställda af den för den javanesiska metoden karaktäristiska battikniken och hela dennes framställningsprocedur illustreras här genom serier af redskap och föremål från battikindustrien.

Bilden i v. VAS AF
GLASERADT LER-
GODS från Han-tiden
(omkr. Kristi föd.).
Gräffnad från Honan
i Kina

Unikt exemplar
T h: UPNA AF
BRONS MED SILF-
VER- OCH GULDIN-
KRUSTERING från
Sung-perioden.
(1200-talet.)

Vidst. illust

FRÅN KONST-
HANDVERKARNES
UTSTÄLLNING AF
KINESISK OCH JA-
VANESISK KONST.
Några af docenten
T. Wulffs kinesiska
praktföremål.

NYA GENERALSUTNÄMNINGAR.

D. HEDENGREN. Nyutänmd generalmajor, generalfälttygmästare och inspektör för artilleriet

Mellerst; P. C. VON PLATEN, Nyutänmd generallöjtnant.

CHRISTOFER VON PLATEN. F. 52, öfverste o. chef f. Kronpr. hus.-reg. 02—10, gen.-major 08, chef f. V arméförd. 08—11, sedan sistn. år chef f. III arméfördeln. I dagarne utn. till generallöjtnant.

DAVID HEDENGREN. F. 58, öf-löjtn. v. Norrl. art.-reg., fälttygmäst. o. chef f. arméfövr. art.-dep. militärbyrå 03—05; öiv. i armén 05, tf. chef f. Svea art.-reg. s. å., öiv. o. chef f. Smål. art.-reg. 08, i dagarna utn. t. generalmajor, generalfälttygmäst. o. insp. f. artilleriet.

A. FRÖLICH. Nyutänmd generalmajor i armén, generalintendent och chef för intendenturkåren.

Vidst.: A. ODELSTIERNA. Nyutänmd generalmajor och chef för fortifikationen.

FREDRIK FRÖLICH. F. 61, fältintendent af I gr. 11, öiverfältintendent 13; i dagarne utn. t. generalmajor i armén o. generalintendent o. chef f. intendenturkåren.

AXEL ODELSTIERNA. F. 58, öfverstelöjtnant v. Fortifik. 11, öiverste o. chef f. militärbyrån i arméförvalt. fortifik.-dep. I dagarne utn. t. generalmajor o. chef f. Fortifikationen.

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

KARLBERGSKADETTER INSPEKTERAS AF KONUNGEN samtidigt med inspektionen af Frivilliga Automobilkåren vid hvilket.s öfningar kadetterna medverkade.

Klök: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthm.—Gbe

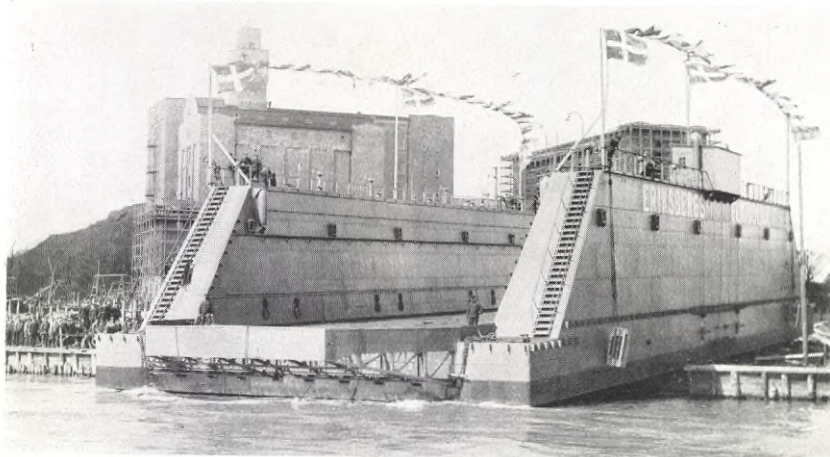

Foto: Lindholm, Öbg.

Klitché: Bengt Nilfverman.

Fort. fr. sid. 468.

A. Sjöstedt. Efter desamma inspekterade konungen truppen, hvarefter denna defilerade för hans majestät på Narvavägen. En stor skara människor åsago äfven den ståtliga kortegen genom staden.

*

Med hänsyn till militärmyndigheternas rekvisitionsrätt kunde möjligen en frivillig automobilkår synas öfverflödig. Men rätten till rekvisition föreligger endast vid krigstillfälle, hvadan förare utan behöflig militär instruktion under fredstid icke vid behöf blefve till det gagn som är för myndigheterna önskvärdt. At att vinna detta mål och befordra ett samarbete mellan militärer och civila automobilförare som leder till att dessa senare känna samhörighet med den militära organisationen och förmåga af ansvar, har generalstabschefen ägnat stort intresse. På dennes förord har K. M. fastställt reglemente för *Frivilliga Automobilkåren*.

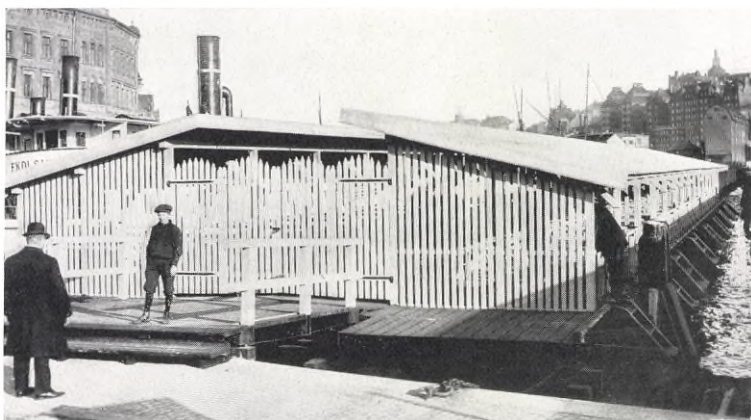
Kåren räknar 130 medlemmar från olika delar af landet, däraf 60 med automobil och 40 med motorcykel, en för

våra förhållanden rent af imponerande ans'utning som väl tål jämförelse med kontinentala liknande organisationer. — Medlemmarnes skyldigheter äro, jämte förpliktelsen att tjänstgöra vid mobilisering och i krig, tio dagars fälttjänstövningar högst hvartannat år under den fyraårsperiod som medlemskapet omfattar. Kärmedlem innehar underlöjtnants tjänstställning och åtnjuter under tjänsteutövning förmånerna för denna rang.

Kärstyrelsen består af följande medlemmar: Kärchef major *And. Sjöst. dt.*, souschef direktör *Emil Salmson*, af generalstabschefen förordnad militär ledamot major *J. G. Sylvan*, sekreterare ingenjör *Erlana Braut* samt skattmästare direktör *Axel Åkerman*.

Text t vidst. bild:

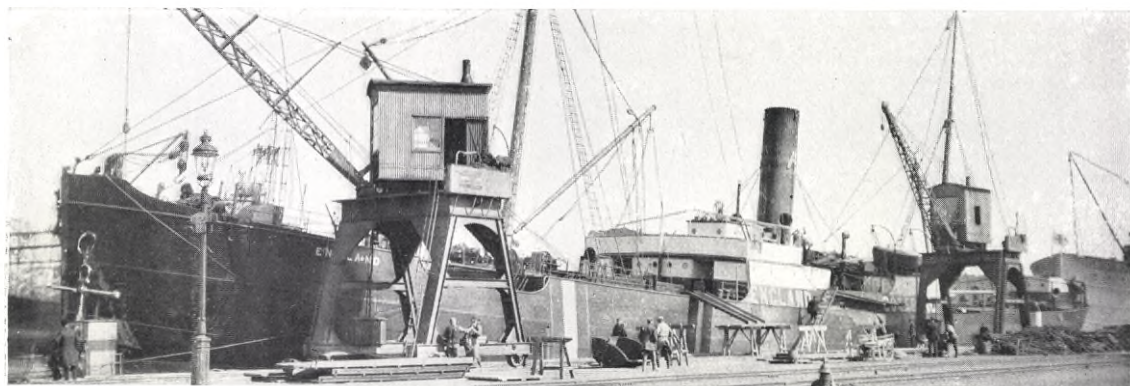
Stockholm har i dagarne förlorat ett af sina mest pittoreska hamnpartier, då den välbekanta gamla Fiskarhamnen vid Slussen, som långt ifrån motsvarat moderna hygieniska fordringar utdömts och ersatts med en ny fiskhall. Denna som hvilar på pontoner, är förankrad intill Köttorget i Mälaren och rymmer ett 30 tal salustånd.

IL. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

STOCKHOLMS NYA FISKHAMN.

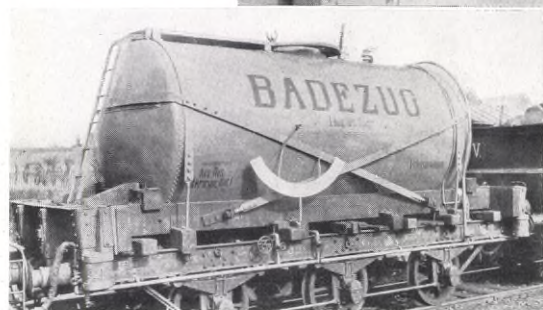
Klitché: Bengt Nilfverman.

“ENGLAND”, *Bröström-linjens* stora ångare ankommer med sin “gäst” till Värtahamnen efter frigivningen ur det tyska orätfärdiga beslaget. Foto: Ellqvist, Stockholm.

1. EN PATRIOT. När en del tysku soldater nyligen lämnade sin ganska långvariga inkvartering på en liten plats i Belgien, blef afskedet mellan främlingarne och innevärdarne det allra vänligaste. Endast i ett hus var det en liten belgisk tös som aldrig kunnat förlika sig med de främmande uniformerna, mot hvilka hon ännu i afskedets stund syn- och hörbart demonstrerade.

Efter fotografier.

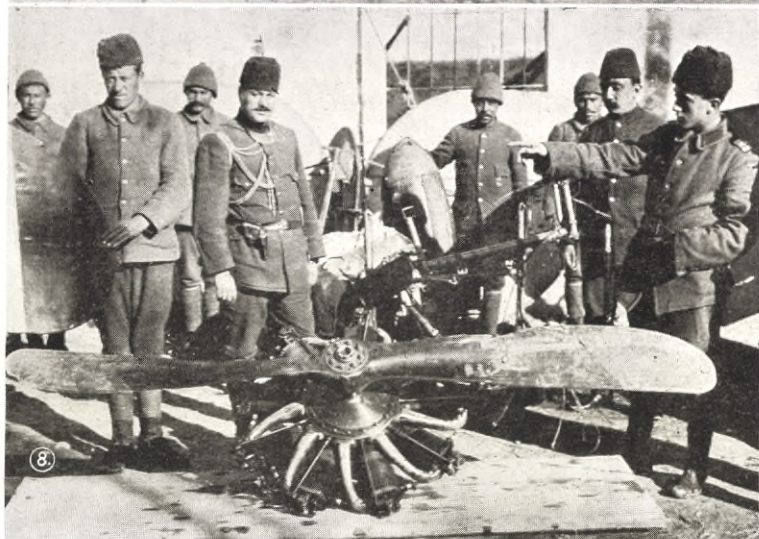
Älskade: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Skåm-Göb.

2. EN BLICK I EN TYSK SKYTTEGRAF I VESTFLANDERN. I väntan på kaffetären som håller på att uppvärmas.

3 OCH 4. ETT TYSKT BADTÅG, bestående af — förutom lokomotiv — 1 vattencisternvagn, 3 badvagnar (med ett 10-tal duscher m. m. hvardera), 1 afklädningsvagn och en bostadsvagn för betjäning. Ny och högt värderad anordning vid 1 bayerska reservkåren fram till de främsta linjerna.

SENASTE KRIGSNYHETER FRÅN SKILDA HÅLL.

1. RYSK KOSACKPATRULL PÅ REKOGNOSERING OMKRING PRZEMYSL omedelbart innan fästningens fall. — 2. EN TYSK FÄLTLOCKA FÖR HÖGTIDLIGA TILLFÄLLEN, segrar m. m. — 3. VATTENTORNET VID JÄRNVÄGEN I MEMEL, sprängdt af ryssarne. — 4. BILD FRÅN OSTPEUSSISKA STADEN BIALLA, fullständigt utplundrad och ödelagd af ryssarne — 5. BYN LOZDZIEJE i Bukowina några timmar efter ryssarnes aftåg. I förgrunden d:r Sven Hedin (X) som f. n. vistas vid den österrikiska fronten. — 6. LEDAREN AF DE SEGERRIKA ÖSTERRIKISKA OPERATIONERNA I BUKOWINA, general Pfanzer Baltin — 7. I BUKOWINA. Generalkommandot på 2,000 meters höjd. — 8. ETT AF TURKARNE NEDSKJUTET FRANSKT AEROPLAN ISTÅNDSÄTTES. — 9. FRIVILLIGA BELFASTREGIMENTET PÅ PARAD I DUBLIN. I förgrunden den bekante irländske parlam.-led John Redmond (X).
EFTER ORIGINALFOTOGRAFIER.

EN GAMMAL TRIKOLOR.

FÖR HVAR 8 DAG AF **MARIKA STJERNSTEDT.**

I början af år 1870, medan alltså Elsass och Lothringen ännu voro fransk mark, lefde i en by utanför Aspach värdshusägaren Jacquemin, en man i sina bästa år, men något låghalt.

Jacquemins värdshus låg midt i byn, och den trefliga krog salen på nedra botten tillät ingen att passera, utan att i det minsta stanna och hälsa på vännen Jacquemin själi, som i skjortärmarne, ledigt linkande mellan borden, skötte serveringen. Vid borden sutto karlar med svarta kortlappar i händerna och togo sig ett parti, och bakom disken behärskade värdens syster, den gladynta Joséphine, ställningen. Genom fönsterrutorna sken solen från den sorgfriaste af himlar, och öfver dörrtröskeln hoppade grannens höns in och vickade med hufvudena och sågo högfärdiga ut.

Jacquemin var inte högfärdig, han! Han var, som sagdt, låghalt, och hans bästa nummer bestod i att midt bland alla gästerna och borden, att inte nämna höns, kattor, hundar och barn, exekvera en solodans, figurer ur en gammal nästan bortglömd bondkadrilj från hans farfars ungdom. Jacquemin satte i golfvet ömsom den riktiga och ömsom den skeiva foten, först tå och så klack, och så båda klackarna i taket, ja, bokstafligen såg det inte så ut, och alltihop gick med en surrande fart. Af den gamla kadriljen fanns i själfva verket inte så mycket kvar, Jacquemin hade själf bättrat på figurerna allt efter som han var i lynne, och som hans lynne ofta var förträffligt, hade solodansen småningom nått en ganska hög grad af fulländning och frigiditet.

— Dansa litet, Jacquemin! hette det om aftnarna.

Men inte hvem som helst fick vid första vink se Jacquemin dansa; det skulle helst vara ungdom, och alldeles förtjust var han, när han fick dansa för uniformer. Hans klang- och jubeldagar inföllo vid rekrytutskrifningarna, och när de unga karlarna på kvällen, med kvistar och blommor i mösskärmarne, samlades i Jacquemin's matsal, då var han inte nödbedd. Och när han dansat sig trött och hans goda lynne stigit till den grad, att man skulle trott honom vara en smula berusad, om man ej vetat bättre, då kommo hans röfvarhistorier fram.

Det var historier! Han hade haft en farfar — uppslaget till kadriljen — och om denne farfar rörde sig historierna: Farfar var med i Napoleons fälttåg och frös af sig en fot i Ryssland, och när sedan hans son föddes, var sonen låghalt, en märkvärdig egenskap som fortför att gå i arf... Hvad kadriljen beträffar, hade farfar varit en sådan obeskriflig dansmästare, att han en gång fått lof att komma upp midt i en hofbal i Wien (foten var likväl den gången redan bortfrusen), och dansa för hela hofvet, så simpel grenadjär han var. Och drottningen af Preussen hade klappat i händerna åt dansen, så att hon spräckt ena handsken. Ett vackert fruntimmer var hon, hade farfar försäkrat, och det hade för öfrigt varit bekant i hela Europa, på den tiden. Annars var det inte mycket med dem därborta, nehej, hvarken damer eller andra. Damerna äro bäst i Frankrike, alldeles som vinet, och hvad manfolket beträffade, såg man mest byxbaken af dem, hvar man gick fram. Först klädde man dem, och sedan bjöd man dem att komma till Paris och hälsa på, ty godt humör fanns det på den tiden också, alldeles som hos oss, sade Jacquemin och slog i tegelgolfvet med sin skeiva fot, markerande någon fantastisk rytm:

— Jaha, godt humör, mina herrar, och ingen

missundsamhet mot andra, att inte de skulle kunna få komma lite hit till oss och se hur vi hade det, vi! Och få lära sig något, för tusan grenadjärer. Lite vett mot damer, till exempel, och att kunna turnera i en fransäs. I Wien hade vi ju sett hur de bleivo bet!

Vid bordet sutto krigarämnena, och förrästen halfva byn, och hörde på Jacquemin; och man skratade så man slog sig på knäna. Men ibland blef man också litet rörd, ty Jacquemin kunde slå på den strängen också, och då talade han om det gamla Frankrike och det gamla gardet och den gamla strålände ärans dagar, däi, likaså hans farfar varit med.

Vid dessa tillfällen, torkade Joséphine bakom disken bort en förstulen tår, ty hon höll af poesi och vackra tankar, och hennes fästman, som tagit värfning och låg i Paris, skref bref hem och kunde berätta, också han, och det var, bland mycket annat, emellanåt om de grannaste parader för kajsaren och hundratals guldsmidda sändebud och generaler.

Hur Jacquemins tankar än kretsade kring tider af ära, makt och stor härlighet, framför allt för krigsmannen, var ingenting honom mer främmande än föreställningen om ett krig i verkligheten. Den dag kriget bröt ut, det riktiga kriget, 1870-års bittra krig, förstummades Jacquemin. En kort tid af oro hade ju föregått, med surrande rytter och lifliga kannstöperier, men hvem sitter väl i en liten vindodlareby, några kilometer från närmaste stad, och tar slikt på bleka allvaret?

Det bleka allvaret kom likväl. Det blef brådtom i mer än ett hem, att rusta ut son eller söner, till och med familjefadern ibland, och de som kommo in till Jacquemin i dessa dagar för att dricka afskedsglasen, de hade inte längre någon tanke på att be värden dansa. Radd var man inte, och ledsen var man inte heller, och ett slagsmål skadar aldrig, men något nytt, ovisst, var det hela i alla fall, och de gamla gångorna hade gått ur led.

Bakom disken satt Joséphine och dolde inte längre tårarna, ty hennes fästman, han var med de första, som ryckt ut, och hvarje afskedstagande hade tid och afstånd förbjudit. Kunderna kommo fram till henne och sade några vänliga ord mellan glasen, och de som själfva voro på väg bort, lofvade att framföra hälsningar.

— Han kommer hem som löjtnant! svuro de på, och då log Joséphine litet, midt i gråten, ty en löjtnant, det är något ändå, för värdshusvärdens unga syster!

Tiden gick emellertid; den går, hvad som än händer. Den ena dagen kom ett segerbud till byn, den andra ett sorgebud, och småningom bleivo sorgebuden de flesta. En morgon stannade en konvoj med sårade utanför Jacquemins dörr, och han haltade ut, bjöd på vin, skälade och trugade; och ingenting ville han ha betaldt.

— Stackars pojkar, sade han bara: Drick du, och du där med bindeln! Det gör godt i kroppen. Tvi för hela kriget, för rästen! — Och Jacquemin stampade därvid i marken med sin skeiva fot, först klack, och så tå; det var en vana, som han inte lagt bort, men han tänkte verkligen inte på att dansa.

En annan dag var det peussarne, som kommo: de första han såg. En patrull red genom byn. Den obetydliga, öppna byn hade inte stort intresse ur strategisk synpunkt. Allt manfolk var borta, utom gubbar, sjuka och lytta. De som ej kallats, hade gått ut frivilligt. Tyskarne spejade hit och dit; stora starka karlar voro de, på höga hästar: men allt var

fredligt. Det var till och med vänligt solsken, en vacker dag. Truppen stannade utanför Jaqueminus hus; ännu har ingen människa kommit igenom den byn, utan att stanna hos Jaquemin.

— Hallå! ropades. Något att dricka! Fort!

Jaquemin såg mörkt på fienderna, medan de drucko. Hatet bubblade i honom, och Fariars ande uppfyllde honom. Dessa alltså, rundskallarna där, det var ättlingarna af samma ena som farfar sett byxbaken på! Och hur uppträdde de inte nu; Dricka! Hallå! Hur många är ni i byn? Var är vägen hit och dit? Fort!

— Se då på kartan, om ni har någon, svarade Jaquemin med händerna i fickorna.

— Var höilig, karl! svarade tyskarna: Och tag ner trikolozen från er flaggstång, för nu är det vi, som är herrar i landet!

Det var mera ett hot, en chikan i förbigående, än en allvarlig befallning; den lilla truppen red strax bort igen, sedan man lämnat kvitto för förtäringen. Jaquemin ref sönder kvittot i vredesmod och gick ut på planen framför huset, för att riktigt väl se på sin blå-hvit röda flagga, där den vackert svajade i solskenet. Sedan kriget bröt ut, hade han inte sparat på den: hvarenda skaplig dag hissade han den egenhändigt. Taga bort trikolozen? Nej, pass!

De underligaste rykten kommo dock till byn: att tyskarne satt sig fast i Aspach och litet hvarstans i trakten, var ju ett faktum, men det kunde vara en tillfällighet. Besynnerligare var talet, om att de vunnit stora slag, att de trängt allt längre in i landet, att de stodo utanför Paris, där allt skulle vara oreda. Käjsaren sjuk, generalerna tillfångatagna, stora förräderier, allt flög i luften som olyckskorpar. Och in i hemmen trängde de smärre sorgebudskapen: en son, som blifvit borta, en far, en fästman Fästmannen var Joséphines.

Det var som en dröm alltsammans, en mardröm. I Versailles sutto höga herrar och pratade och bestämde. Hvem skall ha Elsass, hur skola vi dela Lothringen? Ingen frågade eiter vad Jaquemin skulle mena, om han för alltid... för alltid skulle tvingas taga ner sin vackra trikolour från flaggstången. Mycket mer, man frågade inte ens borgmästarne eller herrar präster, hvarken på landet eller i städerna; man frågade inte de rika, som hade stora egendomar, inte ett dugg mer dem, än de fattiga, som älskade sin jordlapp och sitt fosterland, äfven de. Nej man frågar ingen, och en vacker dag, hvad säger vi, en bitter, grym, förtviflad dag är allt afgjort!

— Ned med trikolozen!

Jaquemin tog själf ned den från dess plats öfver hans en gång så fria och sorglösa lilla hus och täppa. Han vek ihop den stora duken, hans ansikte var bistert och foten alldeles lugn. Flaggan lade han i botten på den gedigna klädkistan i sofrummet, och till Joséphine sade han:

— När jag är död, vill jag bli svept i de franska färgerna.

— Kan det passa sig för den, som inte varit militär? frågade systemen.

— Det passar för mig, svarade Jaquemin stolt.

— Ack, sade systemen då, när du dör, har jag redan för längesedan gått bort.

*

Joséphine fick rätt. Det gick några år. Den första sorgen efter fästmannen lade sig, men Joséphines hälsa var inte stark, och en vår fick brodern följa henne till gravnen. Bakom disken i krogrummet satte han sin hustru, ty han hade funnit

det bäst att gifta sig, ehuru han inte längre var i sin första ungdom. Han gifte sig alltså, och fick barn. Barnen växte upp, barnen gingo i skolan, och där fingo de lära sig tyska, det var det första af de nymodiga påfunden. Men den, som talade tyska i Jaqueminus hus, vare sig barn eller främling, den kunde vara säker på att bli bemött på ett sådant sätt, som passade Napoleonsgrenadjärens sonson. Var det ett barn, hette det: Ut, vanbördning! Var det en främmande och gäst, så sattes sämsta vinet fram och bjöds ingen råga på ölet.

Det flyttade tyskar in i landet, det var en gifven sak. Godsens kommo i nya händer, tysktalande arrendatorer åkte om lördagarna in till staden. Också dessa herrar lydde den lag, som bjuder att stanna hos Jaquemin, men ifall något tal om världshusets gamla muntra rykte kom till deras öron, förvånade de sig: ty för dem var salen tyst, stilla och korrekt, dess doftva stämning på sin höjd upplivad af grannarnas höns, som klefvo omkring på golvet. Och när ett nytt världshus, ett konkurrentvärdshus öppnades, beslöt de att gynna detta.

Sedan Jaquemin blifvit af med alla tyska eller tyskvänliga kunder, lättade lufttrycket. Men också kassan. Det började gå litet utiör med välståndet. Han hade ju också ökad antal munnar att mätta, och vigören hos honom själf tog af. Historierna kommo sparsammare, långa tider inte alls, och med dansen var det slut.

— Det passar sig inte mer, svarade han, när man frågade: Man kan väl vara på godt humör ändå.

Ty sitt goda humör kunde han inte lägga bort. Gud vare lofvad för det! Det goda humöret växer ur den gamla franska jordmånen som en lysande och oätkomlig ört och krydda, och Jaquemin kunde inte mer än andra i längden hålla sig dystert och sur. Var hans affär inte mera så allbehärskande i byn, så återtog den likväl småningom sin rangplats som dess hemtrefligaste tillflyktsort. Om kvällarna sutto karlarna där igen med sina svartnade kortlappar, och byhistorierna viiftade in genom dörrar och fönster, och ut igen lika fort.

Under de första tio åren talade man om kriget som om det varit i går; men de nästa tio talade man lika mycket om en massa annat. Efter trettio år hette det:

— Min far var med, han.

Och när fyrtio år förrunnit, var det inte längre så många, som till dagligdags hade det i tankarna. En ny generation af vuxna män lefde nu, hvilka ingenting sett af det gamla, mer än Jaquemin.

Det är möjligt att hans gammalmodiga och rökiga sal, och han själf, just därför voro dem dyrbara. Jag vet inte, kanske tycktes det dem, att röster alltjämt hviskade därinne, hvilka eljes längesedan tystnat under grafkorsen.

*

Hur gammal var Jaquemin, när man började skriva 1914? Öfver åttio år, om han bär syn för sägen. Har han någonsin sett bra ut, den redlige gamle fransmannen, så är det obevekligt förbi. Han är kutig, senig, grå och full af rynkor. Hans son sköter världshusrörelsen, och sonen är också halt, af en höftsjuka han haft som liten. Så berättar man åtminstone, men gubben vet bättre, och han tänker på det ibland, medan han sitter ute i solen och värmer sig i kretsen af barnbarnen. Han har blifvit allt tystare med åldern, och han lefver i sina minnen.

Och nu är det krig igen. Krig, krig!

Samma oro, samma surrande prat och undran som för mer än fyrtio år sedan. Alldeles som då:

Forts. sid 479.

Efter fotografi. Klische: Bengt Sjöbergparre.
FEM GENERATIONER: Fredrik Björk, f. 1825; dottern fru Eva Andersson f. 1849; dotterdottern fru Ida Fornander f. 1871; dotterdotterdottern fru Elin Karlsson f. 1891 och dotterdotterdotterdottern Erik Karlsson f. 1911.

Ovanstående familjegrupp, i hvilken icke mindre än fem generationer äro representerade omfattar förre småbrukaren Fredrik Björk i Björkvik, Södermanland, född 1825, hans dotter fru Eva Andersson, född 1849, hans dotterdotter fru Ida Fornander, född 1871, hans dotterdotterdotter fru Elin Karlsson, född 1891, samt hans dotterdotterdotterdotter Erik Karlsson, född 1911. Björk, som är bosatt hos en son, och som ännu kan glädja sig åt en obruten hälsa, äger i rätt nedslående led 64 atkomlingar.

Årets nationella fäkttävlingar för damer, ägde rum den 13 april i Stockholms kvinnliga fäktklubbs lokaler i Stadion. Tävlingsarna, hvilka hade att bjuda på en mängd spännande och vackra poängar vittnade på ett glädjande sätt om den rasht förskridande utvecklingen af vår kvinnliga fäktkonst. Resultatet af tävlingarna blef att fröken Annie Dicksson utgick som förste pristagare med fyra segrar därmed slutgiltigt erörfande kronprinsessans vandringsspokal, redan förut två år å rad hemförd som första pris. Öfriga i tävlingen deltagande damer, fröknarne G. Österberg, S. Du Rietz, E. Linder och E. Lind-

Vidst. bild. **NATIONELLA FÄKT TÄVLINGAR FÖR DAMER.** Fr. v. Fröknarne E. Lindberg (5:e pris), S. Du Rietz (3:e pris), A. Dickson (1:a pris, kronprinsessans vandringsspokal för tredje gång å rad), G. Österberg (2:a pris), E. Linder (4:e pris).

Efter fotografi.

Klische: Bengt Sjöbergparre.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

SVENSK BIOGRAFÄGARE-KONGRESS I STOCKHOLM.

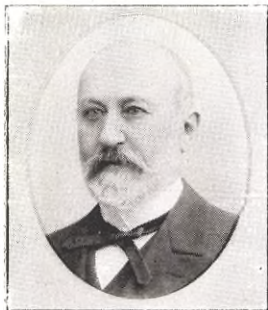
Klische: Bengt Sjöbergparre.

berg tillerkändes likaledes pris eller medalj. Prisutdelningen förrättades af general Balck. Tävligen öfvervars af en distingverad publik, bland hvilken märktes ett flertal af de ledande personligheterna inom huvudstadens idrottsvärld.

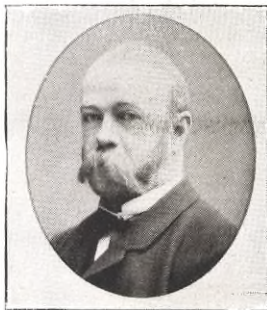
En biografägarekongress, den första i sitt slag i vårt land, har under förliden vecka varit samlad i huvudstaden, bestående af ett 80-tal biografägare från hela riket. En af orsakerna till kongressens hållande har varit att diskutera den schism, som uppstått mellan biografägarna och en del filmfabriker, som påstås ha försökt öfva tryck på biografägarnes förra rätt att inköpa eller förhyra film från hvilken firma de vilja. Kongressen öppnades af direktör B. Abelli, Umeå, och förhandlingarna leddes af advokaten Lagercrantz. Efter en kort diskussion bildades Sveriges biografägareförbund och tillsattes dess styrelse, bestående af 12 personer. Ordförande blef direktör L. Bergström, Stockholm, v. ordförande hr B. Abelli och sekreterare hr H. Plenzler, Uppsala. Ett hundratal medlemmar har antecknat sig i förbundet.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

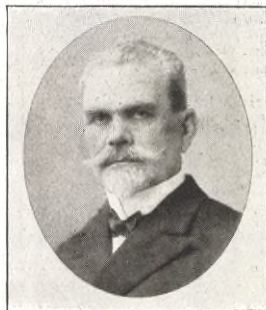
* Data å nästa sida.

L. E. MELLQUIST.
F. d. Stadsfiskal. — Göteborg.
75 år 9 April*.

C. J. WALLROTH.
Landskapsmlare — Filipstad.
75 år 15 April*.

V. T. ÖRTENBLAD.
Byråchef i Domänstyrelsen.
Stockholm. — 60 år 26 April.

N. HOBRO.
Bruksegar. — Pauliström.
50 år 8 April*.

N. O. M. FLENSBURG.
Professor. — Lund.
60 år 22 April*.

H. F. HEDLUND.
Professor. — Göteborg.
60 år 27 April*.

C. F. LINDAHL.
Nyutnämnd Professor v.
Uppsala Univ.*

J. M. HULTH
Förste Bibliotekarie. — Uppsala
50 år 25 April*.

S. O. BECK-FRIIS
Friherre. — Kabinettskammarh.
Malmö. — 60 år 25 April*

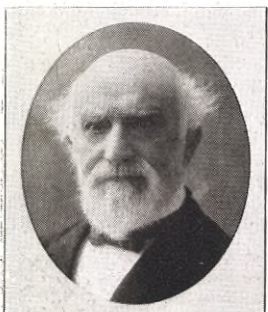
N. A. G. R. FOCK.
Civilingeniör. — Sjötorp.
60 år 27 Mars*.

C. H. E. FALKENBERG.
Kapten. Branåhuf.
Vadstena — 60 år 20 April*

S. SCHOLANDER.
Konstnär. — Djursholm.
55 år 21 April*.

V. J. H. FISCHER †.
F. d. Boktryckare o Redaktör.
Göteborg. — F. 35. † 12 April*.

J. OHLSSON †.
Godsegare. — Myre Olsäter.
F. 47. † 12 April.

J. JOHANSON †.
Riksdagsman. — Valared.
F. 50 † 8 April*.

R. NILSSON †.
Ombudsman. — Göteborg.
F. 77 † 7 April*.

EMIL MELLOQUIST. Stud.-ex. 62, v. hfd. 70, ex. not. h. Göteborg. råd. rätt 71. byggn. fiskal der 74, stadsfiskal i Göteborg 75-13.

CHRISTOFFER WALLROTH. Elev v. Fria konst. akad. 65-68, v. konstskolan i Karlsruhe 68-69; studerade i Gude, senare i Düsseldorf, München, Paris samt i Italien. Numera bosatt på sin egendom Hastaberget nära Filipstad. Populär landskapsmålare m. Vermlandsmotiv.

NILS HOBRO. Ord. af Paulströms pappersbruk i Småland. Nämndeman. komm. ordf., erf. i tax. nmd. o. i pens. nmd.

NILS FLENSBURG. Sedan 08 professor v. Lunds univ. Biografi o. hetsid. portr. i denna arg. nr. 20.

HANS HEDLUND. Ag.-ex. fr. Chalmersska inst. 75, fr. Fria konst.-akad. (arkitektskolan) 80; lär. i arkitektur v. Chalmersska inst. 87, lektor där 05, o. professor i samma ämne sedan 11. Delegerad i arkitektfirman Hans o. Björner Hedlunds arkitektbyrå i Göteborg. Led. af styr. i Göteborgsfören. (v. ordf.), helsov.-nmd, styr. i Rhösska konstsjödmuseet, Göteborgs högre lärov.-byggn.-delegationer.

CARL LINDAHL. F. 74, stud.-ex. 92, med. lic. 1900, med. dr. 07, doc. i oftalmiatrik v. Karol. inst. 08, doc. i samma ämne v. Upsala univ. 10, i dagarna utn. t. professor i samma ämne v. Upsala univ. Aman. v. Seraf-las 1900-02, prakt. läk. i Gefle 02-08. Inneh. olika förordn. att uppehålla öfverläkarefunktionen v. Seraf-las, o. v. Akad. sjukh. i Upsala oftalmiatrik-kliniker, v. olika tillf. uppehållit professorsehb. i oftalmiatrik v. Upsala univ. Utg. ett flertal vetenskapl. arbeten. För en afhandling tilldelad Sv. läkarsällsk. jubileumspris 1913.

MARKUS HULTH. Stud.-ex. 84, fil. dr. 99; e. o. aman. v. Univ. bibl. i Upsala 01, ord. 1900, förest. bibliotekarie sedan 05.

SIGVARD BECK-FRIIS. U.-löjtn. v. Skån. drag.-reg. 76, ryttm. 96-05, major i armén sistn. år, kammarherre h. kronprinsen 05, tjänstg. kabinettskammarherre h. konungen 08. Led. af styr. i Malmö-Ystads o. Boringe-Ostra Torps jernv. a.-b.

NILS FOCK. Efter afsl. skol- o. ingenjörstudier anst. h. firman Siemens & Halske i Berlin samt derefter hos andra utl. firmor. Utförde ss. chefsingenjör telegrafanl. i Algeriet och Marocko samt tilltr. derefter plats h. kanonfirman Maxim-Nordenfält i London; reste öfver t. Amerika o. tjänstg. flera år ss. min- o. torpedkonstruktör v. sjöförsvaret i Washington. Under Brasilianska revolutionskriget förde han John Ericson-monitoren "Destroyer" fr. Newyork t. Rio de Janeiro o. tillh. någon tid Brasil. flottan ss. informationsöf. m. komm. kaptenens rang. Numera bosatt på sin egendom Sjötorp v. Sköfde; intresserad jägare o. skytt.

HENRIK FALKENBERG. U.-löjtn. v. 2. Lifgren.-reg. 75, kapt. 94 i res. 05. Tjänstg. v. Gen.-stabens topograf.-afd. 79-95. Led. af Vadstena stadsfullm. brandchef, led. af lasaretsdir. samt kamrer i sparbanken. Intresserad f. iriv. skytteöfvelsen.

SVEN SCHOLANDER. Deleg. i firman Hasselblad & Scholanders fotografiska magasin i Stockholm. Har såsom framstående vissnngare till lita, särskildt ss. Bellmansångare, gjort sig ett i både vårt land o. i utlandet känt och populärt namn.

VICTOR FISCHER †. På sin tid boktryckare i Göteborg. Bildade den första G. T.-Logen i Göteborg. — En af den svenska nykterhetsrörelsens banbrytare, städe en af dess främste och mest ansedde befrämjare.

JOHAN JOHANSON †. Genomg. Hvilans folkhögskola 73-74, inköpta fädernegården Valared i Eilsb. län, 79; inneh. ett stort antal allm. lörtroende-ppdrag ss. ordf. i kommunalstämma, led. af skolråd, ordf. brandst. bolag; led. af styr. i Venersb. ensk. banks äld. kontor i Ulricehamn, led. af hushålln. sällsk. förvalt. utsk., af egnahemsnmd; mångårig landstingsman, led. af Riksd. A. K. 97-08, af F. K. sedan 10, led. af lagutsk.

ROBERT NILSSON †. Sedan 10, omb. man. i liberala valmansföreningen i Göteborg; sekr. i Sv. national temp. af T. O., v. ordf. i centr. komm. i Göteborg, nykterhetsorg. Led. af pens.-nmd.

VÄRLDSKRIGET.

Världskrigets *trettiosjunde* vecka, inleddes med något, som åtminstone kan se ut som ett fredstecken. Hans helighet påven hade låtit utfråga sig af en amerikansk tdningsman och därvid dels understrukt Förenta staternas uppgift som fredsmäklare, dels sändt dess folk en "påskhälsning", hvarti han uttalade, att hela hans hopp om en snar fred hvilade på Amerika, dess inflytande och makt: "om Amerika, när det gynnsamma ögonblicket erbjuder sig, vill taga det första steget till freden, kan det lita på att hos den heliga stolen finna oinskränkt stöd. *Detta har jag redan låtit president Wilson veta genom en af hans främsta vänner*". I sammanhang härmed meddelades, att ett påfligt dekret utsändts, i hvilket hans helighet förordnat om en fredsbön under maj månad till "fredsdrottningen, Guds moder", till hvilken böns dagliga framsägande knutits 300 dagars aflat; för den, som tjugo gånger bevisat uppläsandet af ifrågavarande böen, blir aflaten, d. v. s. syndaförlåtelsen, fullständig.

Under den gångna veckan ha krigshändelserna visat en påfallande afmattning. På *västra* krigsskådeplatsen ha tyskarne låtit sig angeläget vara att till synes dementera allt hvad fransmännen haft att säga om där vunna framgångar. Formuleringsskickligheten är å ömse sidor så stor, att sådant går för sig. På *östra* krigsskådeplatserna har ställningen näppeligen i någon anmärkningsvärd grad iöfrändrats. Emellertid synes det stora fyra veckors s'aget i Karpaterna ha vunnit en åtminstone provisorisk afslutning. Att ryssarne härunder gjort oerhörda förluster, kan icke betviilas. Men de österrikiska ha knappast varit mindre och det kan mycket väl tänkas, att drabningarne komma att återupptagas, så snart de af väderleken åstadkomna hindren undanröjts. Samstämmigt meddelas nämligen, att snösmältning inträdt och att flodernas höga vattenstånd i förening med vägnarnes ofarbara skick däriör omöjliggöra alla operationer.

Ej håller irån *Dardanellerna* ha underrättelser ingått af någon väsentligare innebörd. Det enda man med visshet kan säga, är att forceringsförsöket ingalunda uppgifvits, däriör att det uppskjutits, och att förberedelser till ett nytt angrepp med iiver försiggå.

Till sjöss har kapare- och undervattenskriget fortsatt. Den mest uppseendeväckande händelsen har varit nederländske ångaren "Katwyck" torpedering. Enligt af *Tysklands* officiösa telegrambyrå utsändt och väl därför på officiellt tyskt håll god-

känt meddelande har därvid tillgått så, att ångaren, som kom från engelska kusten och på grund af de rådande förhållandena gick endast på dagen, kl. 7.30 på aftonen kastat ankar 7 mil väster om fyrskeppet Noordhinder. Fartyget, som var måladt med de holländska färgerna, hade namn och hemort angifna på skrofvat och flaggan hissad. Plötsligt kändes en häftig stöt i fartygets skrofvat, som erhållit en stor läcka. Man satte båtarna i vattnet och såg då en undervattensbåt höja sig ur vattnet tätt bredvid. Det kan alltså icke vara tal om en minolyckshändelse.

Det är icke att undra på, att den nederländska folkmeningen är upprörd. Att undervattensbåtanfallet på "Katwyck" varit stridande mot allt folkrättsligt skick och bruk, är sjäklklart. Men härtill kommer, att den förde last af lifsmedel för nederländska *regeringens* räkning. Man undrar icke på, att Wolffs byrå skyndat meddela, att tyska regeringen omedelbart igångsatt undersökning för att bringa klarhet i det skeddä.

Engelsmännen i sin ordning synas i enlighet sina nya blockadregler ha för afsikt att afbryta vår malmexport öfver Rotterdam till Tyskland. Värre är, att de mångahanda försöken i vårt land att utsmuggla lifsförnödenheter till Tyskland gjort engelsmännen obenägna att från blockaden undantaga lifsmedel för vårt eget nationella behof. Det är emellertid lifligt att hoppas, att den brittiska regeringen skall låta sig öfvertyga om, att ett helt folk icke bör straffas iör några få vinsthungriga affärshajars synder. Ett åbrott i lifsmedelliförseln nu skulle utan tvivel ställa Sverige inför några utomordentligt kräfvande månader.

Nya luftskeppsraider ha under veckan ågt rum, tyska till olika trakter af England, franska till Baden. Någon större skada har å ingendera sidan åstadkommits därmed. Men företaget af detta slag är ju alltid ägnadt att åstadkomma och vidmakthålla skräckstämningen bland befolkningen.

Rykten ha varit i omlopp om Bulgariens öfvergång till ententemakterna; sanningskärnan i dessa är väl den, att ententemakterna ifrigt bemöda sig att till högt pris köpa Bulgariens bistånd för sina företag mot Konstantinopel och att Bulgarien gärna lyssnar till deras anbud, tills motparten kommer med högre. Slutligen bör tilläggas, att amerikanska regeringen afvisat Tysklands kraf på förbud mot export af vapen och ammunition. Till ett sådant förbud saknar, heter det, unionen författningsenlig befogenhet.

Amatörfotograf

Klick: Bengt Skerfverparr

EN FARLIG FLYTMINA SPRÄNGD 80 SJÖMIL VÄST OM LINDESNÆS. Fotograferad af kapten Ljungqvist å Thuleång. Balder under resa Göteborg—London d. 20 mars. Forts. fr. sid 475

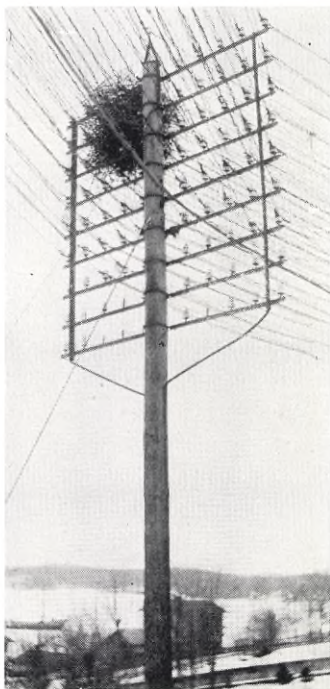
krig. krig! Men nu gå de unga männen ut i en annan uniform, den en gång hatade och förbannade. De äro söner af dem, som blödt för Frankrike, men nu spelar regementsmusiken för dem *Wacht am Rhein*...

Går man upp i byns kyrktorn, så ser man franska gränsen; Jaquemin har varit däruppe förr, i sin ungdom, och en morgon tar han nu med sig ett matsäcksknytte och går bort och talar vid kyrkvaktaren. Långsamt går det uppför trapporna, tar en timme eller mer, men slutligen är han däruppe, gubben, och där blir han sittande dagen lång, spejande, väntande.

Det talas i byn nu liksom förra gången om fältslag, och man får egentligen veta mycket mer än då, nyheter hvarenda dag, som affischeras på en husknut. Men det har aldrig varit så svårt att reda ut hvad man skall tro. Jaquemin sitter där i hela dagarna i kyrktornet och tror sina gamla goda ögon bättre än tidningarna.

Det är sina egna han sitter och väntar på. Nu skola de väl komma, rödbyxorna, sönerna till dem, som voro med konvojen af sårade den dagen, anno 1870, då han för ingenting bjöd dem alla att dricka af hans bästa vin! Det är en dröm han när, gamlingen,

Vidstående intressanta bild hvilken välvilligt ställts till vårt förfogande härrör från det på gamla minnen så rika Skåne. Den föreställer ett s. k. klenhus eller klinhus, d. v. s. ett hus uppfördt af spjalverk, samt tätadt och öfverklemt med ler. Foto. är tagen i sydvästra Skåne. Som synes är ifrågavarande hus en kombinator af korsvirkes- och klenhus. De genombrutna ställena på långsidan gifva en god inblick i husets konstruktion. För att skydda dylika hus från att rågna sönder, måste man noga hvitstryka dem. På bilden synas äfven rester af dylik färg under takasen. Detta hus, som är en kvarleva af en synnerligen primitiv byggnads-konst, har motsvarigheter — ehuru mera anspråkslösa — bland bostäderna hos Amerikas indianer.

Amatörfoto. H. Setterbom, Vaxholm.

en saga han tusen gånger muttrat för sig själf, en önskan, som envist hållit honom kvar i livet. Och öfver den drömmen, den sagan, fladdrar Napoleonfälttågens segertecken.

Så kom ändtligen budet:

— Fransmännen ha ryckt in i Aspach.

Kan man tro det? Det blir som en feber i huset. Jaquemin står i dörren till salen och har redan matsäcksknyttet i handen. Mina ögon bedrog mig alltså inte igår, säger han till sig själf.

— I dag stannar jag hemma säger han till sonen.

I rummet en trappa upp går gubben och stökar. Den gamla kläd-kistan läses gnisslande upp, en fårad, knotig hand stickes ner till botten och känner på det sträva flaggtyget där. Ute på bygatan är lif och rumor, pojkar springa och ropa, gässen och hönsen flaxa med vingarna, det är som ett sus, en vind, och på samma gång tyst som en söndag. Intet hamrande från smedjan, intet skrammel i köken. Ryktena ha flugit in i byn, och nu brinna sinnena, som inte vågade tro.

Klockan ett kommo de, de första fransmännen. Det var en liten kavalleripatrull, kyrassiärer med blänkande kaskar. En liten rekognoseringstrupp. Den stannade på platsen utanför Jaquemins hus. I spetsen var en ung löjtnant. Från alla håll strömmade byfolket afväntande till.

(Forts. å sid. 480.)

Väst. bild. ETT GIF AKT! Den tjuvakti gaste bland alla våra fåglar, skatan, har med sin vakna blick slagit sig på en ny trafik som omöjligt kan få ostördt fortjara. I en telefongalge på Vaxholm har en kameravän till H. S. D upptäckt en dylik familj, ett helt bo, hvars medlemmar, bekanta för ett ständigt vara "på lur", nu lyckas vilja lägga sig till med gratistelefon. Osvillkorligen ett nytt skat'objekt.

Amatörfoto. H. Lindblad, Malmö.

Klick: Bengt Skerfverparr

ETT GAMMALT SKÅNSKT S. K. KLENHUS.

PORTRÄTT TILL KRIGSKRÖNIKAN.

Efter porträtt.

Klitch: Bengt Sjöqvist.

PÅFVEN BENEDICTUS XV, som försöker det lika beundransvärda som f. n. otacksamma värjvet såsom fredsstiftare.

Efter porträtt.

Klitch: Bengt Sjöqvist.

GREKISKE KONSELJPRESIDENTEN GUNARIS, Venizeio's efterträdare.

Forts. fr. sid. 479.

Löjtnanten förde upp handen till tecken att han ville säga några ord. Men i samma ögonblick fästes alla blickar på Jaquemins hus: uppför flaggstängen där, hissades långsamt den fladdrande duken af en gammal trikolör!

Och när den nått toppen, och segerrikt ånyo bredde ut sina färger i frihet och ära, hälsad af ett impulsivt, hänfört rop från ryttarne därnere sågo några af dem också någonting annat: en gammal hvithårig man, som vid fönstret en trappa upp lät sitt hufvud sjunka ned i händerna och grät, som om hans hjärta brustit.

Den grekiske deputeraden Gunaris, hvilken vid Venizeios demission i början af mars trädde i spetsen för den grekiska regeringen, har trots den starka påtryckningen från ententemakternas sida vetat att bevara Greklands neutralställning. Gunaris, en lugn och besinningsfull politiker af konservativ läggning, uppgifves, fastän han icke har något bestämt

Efter porträtt.

Klitch: Bengt Sjöqvist.

parlamentsparti att stöda sig på, intaga en utomordentligt säker ställning.

Till dem af våra läsare som har intresse af att på korta dag för dag följa krigshändelsernas utveckling å vestra och östra krigsskådeplatserna, rekommenderar redaktionen den af firman "Världskriget 1914-1915" (Postbox 195, Stockholm) utgifna karta som, sakkunnigt redigerad och med i färg angifna frontställningar, utsändes till prenumeranter två gånger i veckan för ett pris af 5 kr. pr månad.

INNEHÅLL: Häradschefens C. E. Kina der (biografi och helsidesporträtt) — Konungen inspekterar Frivilliga automobilkårerna — D. sponen Ljungbergs begrafning. — Bilder till svenska dagskrönikan — Världskriget. — Brokigt utomlandsnytt. — Veckans porträttgalleri. — En gammal trikolör Ber. af Morita Stjernstedt

F. D. GENERALKVARTERMÄSTAREN VON STEIN (X) numera infanterigeneral, den under krigets första skeden så utomordentligt populära rapportör.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskild medgivande förbjudes vid laga påföljd.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG.